

РЕШЕНИЕ

№ 696

гр. София, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20231100509300 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение от 12.04.2023 г., гр.д. 12163/2022 г., СРС, 119 с-в се осъжда Министерство на туризма на Република България да заплати на „А.****“ ЕООД сумата 12 180 лв. - възнаграждение по договор за изработка; сумата 1 484,28 лв. - обезщетение за забава върху посочената сума за времето от 18.12.2020 г. до 06.03.2022 г., включително; законната лихва върху главницата за времето от предявяването на иска на 07.03.2022 г. до окончателното плащане и сумата 2 176,59 лв. – разноси.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ответника по исковете Министерство на туризма на Република България. Счита, че е изправна страна по правоотношението. Ищецът в отклонение от поръчаното изготвя филм с по-малък размер и с различна тематика. Това е установено в подписания и от двете страни констативен протокол, поради което работата не е приета. Поради невъзможност за изпълнение не по вина на ищеца, а вследствие пандемичната обстановка, смяната на зам.-министъра на туризма и ангажираността на министъра, на ищеца е предоставяна възможност да установи направените от него разходи, които да му се изплатят. Иска се за

отмяна на решението и постановяване на друго, с което да се отхвърлят исквете.

Въззиваемият – ищецът „А.*****“ ЕООД оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-A с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **неоснователна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл. 272 ГПК, когато въззивният съд потвърди първоинстанционното решение, мотивира своето решение, като може да препрати и към мотивите на първоинстанционния съд. В случая, при обсъждане само на оплакванията по въззивната жалба с оглед чл. 269, изр. 2 ГПК, настоящият съдебен състав намира, че крайните изводи на двете инстанции съвпадат. Възприема фактическите и правни констатации в обжалваното решение, срещу които се възразява в жалбата. В настоящото производство не са представени нови доказателства. Решението следва да се потвърди и по съображения, основани на препращане към мотивите на първоинстанционния съд в частта им, оспорена в жалбата.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

Страните са облигационно обвързани от договор за изработка по смисъла на чл. 258 и сл. ЗЗД.

По силата на договор от 03.07.2020 г., ответникът по исквете Министерство на туризма на Република България възлага на „А.*****“ ЕООД да закупи авторските права върху произведен от ищеца „информационен филм – послание от министъра на туризма на Република България“ срещу възнаграждение от 12 180 лв., с ДДС. Не е уговорен срок за изпълнение на работата, а единствено в чл. 2, ал. 2 от договора се предвижда срокът му да е 10 години от сключването.

Договорът не съдържа каквито и да било други конкретизации за

предметното и тематично съдържание на бъдещия филмов материал, нито за относно място, дата или период за извършване на снимачните дейности, а още по-малко в присъствие на министъра.

Не са представени последващи изменения на договора в тази насока, след постигнато по взаимно съгласие на страните съгласно чл. 20а, ал. 2 ЗЗД, при това обективизирано в същата писмена форма, в каквата е сключен договора.

Действително, изходящите от името на ответника електронни съобщения чрез имели съдържат характеристиките на електронни документи по чл. 184 ГПК вр. чл. 2 и чл. 3 ЗЕДЕП, но обективизират волеизявления относно изгодни за него факти. Конкретно, с имел от 06.07.2020 г. се съобщава „следната промяна: датата за снимки – 10.07., петък, след 15.30 ч. (морето – Слънчев бряг, където ще се състои брифинг в залата на Слънчев бряг АД). Затова и по арг. на чл. 180 ГПК сами по себе си не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила, а следва да бъдат подкрепени с други преки доказателства, каквото успешно доказване не е проведено. Не са представени изходящи от ищеца писмени или електронни документи, които да удостоверяват съвпадащи насрещни волеизявления на страните за изменения или допълнителни уточнения на уговореното.

Проведените телефонни разговори между представители на страните, нямат характер на двустранно подписано изменение на първоначално съгласуваното.

Отделно, ищецът е изправна страна в правоотношението, даже и предвид установеното от електронните съобщения, свидетелските показания на очевидците Т. и К., подкрепящи протокола от 10.07.2020 г. на филмовия екип за извършени морски пасажни кадри на 5 локации в района на КК „Слънчев бряг“ в размер на 26 GB, както и съвпадащите становища на страните, че заданието касае направа на филм с обща морска тематика и кадри от района на КК „Слънчев бряг“ АД. Изпълнението от страна на ищеца обхваща както общата формулировка на договора за „информационен филм – послание от министъра на туризма на Република България“, така и последващите неформални изменения по искане на възложителя за филм с обща морска тематика и кадри от българското черноморие.

Ищецът изпълнява поръчаното, независимо от непоследователните

едностранни организационни промени от ответника за съвместна среща. Едностранно с имели от 03.07.2020 г. и 06.07.2020 г. – 10.29 ч., представител на ответника посочва, че брифингът с министъра ще се състои на 09.07.2020 г., а с имели от 06.07.2020 г. – 15.41 ч. и 08.07.2020 г. изменя датата на 10.07.2020 г.

В подкрепа относно изправността на ищеца е двустранно подписания приемо-предавателен протокол от 25.11.2020 г., удостоверяващ фактическото предаване и приемане на видеоматериала на дигитален носител в размер на 64 GB. Предвиден е 5-дневен срок за съставяне на двустранен констативен протокол след преглед и одобряване на материалите, който ще се счита за окончателен приемо-предавателен протокол.

Според констативен протокол от 03.12.2020 г., подписан от представители на страните, след преглед на видеоматериала се установява, че е в размер на 22,4 GB, а кадрите са с обща морска тематика и не включват производство на „информационен филм – послание от министъра на туризма на Република България“.

Предпоставка за предявяване на правата по чл. 265, ал.1 ЗЗД е поръчващият да не е приел работата, ако недостатъците са явни. Съобразно чл. 264, ал. 2 ЗЗД при приемането той трябва да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно изпълнение, освен ако се касае за такива недостатъци, които не могат да се открият при обикновения начин на приемане или се появят по-късно. За такива недостатъци поръчващият трябва да извести изпълнителя веднага след откриването им. Това не е необходимо, ако изпълнителят е знаел недостатъците.

По делото се установява, че в рамките на уговорения 5-дневен срок за преглед на приетото, отразените в констативния протокол от 03.12.2020 г. възражения на възложителя се отнасят за обема на филма, за който вече се посочи, че не е уточнен в договора, както и във връзка със съдържанието му с морска тематика. Последното също не е изрично и ясно предварително договорено, а и впоследствие сам възложителят едностранно поръчва филм именно с обща морска тематика. В този смисъл, не се установява неточно изпълнение на възложената работа – било некачествено с недостатъци или в отклонение на поръчаното, или със забава спрямо уговорени срокове, поради което не може да се претендира намаляване на възнаграждението до размер

на направени разходи, както извънсъдебно предлага възложителя.

Още по-малко е налице пълна или частична невъзможност за изпълнение поради причина, за която никоя от страните не отговаря, за да отпадне или съответно се намали дължимото възнаграждение – чл. 267, ал. 1 ЗЗД. Пандемичната обстановка в страната, служебната заетост на министъра и смяната на заместник-министъра не са възпрепятствали ищеца да изпълни точно договорното си задължение. Доколкото е създадено усложнение при изпълнение и приемане на работата, това се дължи на ответника, като неизправна страна. Същият не оказва необходимото и обещано съдействие за заснемане на филма след брифинг и в присъствие на министъра, без което длъжникът не би могъл да изпълни задължението и неоправдано не приема предложеното – чл. 95 ЗЗД, като едностранно изменя точната тематика на бъдещия филм.

При липса на своевременно направено основателно възражение от възложителя за недостатъци по реда на чл. 264, ал. 1 ЗЗД или за забавено изпълнение, работата се счита одобрена и окончателно приета. Не се доказва, изпълнителят да е неизправна страна в правоотношението, да не полага необходимата добросъвестна грижа и да не изпълнява точно и добросъвестно задълженията си по смисъла на чл. 63, ал. 1 и ал. 2 ЗЗД. Не се установява неточно изпълнение в качествено или срочно отношение, на основното задължение по чл. 258 ЗЗД за постигане на възложения трудов резултат и на задължението по чл. 261, ал. 1 ЗЗД изпълнената работа да е годна за обикновеното или предвидено в договора предназначение.

Основателни са искът по чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за възнаграждението от 12 180 лв. и искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата 1 484,28 лв. - обезщетение за забава върху главницата, считано от връчената покана за плащане, през периода 18.12.2020 г. - 06.03.2022 г.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК следва да се потвърди.

Въззиваемият установява реализирани разноски от 1 629,98 лв. – платено по банков път адвокатско възнаграждение, които се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 12.04.2023 г., гр.д. 12163/2022 г., СРС, 119 с-в.

ОСЪЖДА Министерство на туризма на Република България, със седалище: гр. София, ул. **** да заплати на „А.*****“ ЕООД, със седалище: гр. София, район „Красно село“, ул. **** сумата 1 629,98 лв. – разноси за въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчване препис на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____